

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 162/2024-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ivana Fiačana a Ľuboša Szigetího (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Marián Jusko s.r.o., Račí potok 3, Košice, proti uzneseniu Okresného súdu Prešov č. k. 7C/56/2022-43 zo 7. decembra 2022 a postupu, ktorý jeho vydaniu predchádzal, a uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 12Co/48/2023-127 zo 14. septembra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. decembra 2023 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 2 a 3, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom a uzneseniami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje zrušiť nielen napadnuté uznesenia, ale aj doplnacie uznesenie okresného súdu č. k. 7C/56/2022-112 z 29. mája 2023 a uznesenie č. k. 20C/55/2020-210 z 11. augusta 2020. Navrhuje tiež priznať mu finančné zadosťučinenie v sume 10 000 eur a náhradu trov konania v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutých uznesení všeobecných súdov vyplýva, že sťažovateľ sa podaným návrhom na okresnom súde domáhal zrušenia neodkladného opatrenia nariadeného uznesením č. k. 20C/55/2020-210 z 11. augusta 2020, ktorým bol sťažovateľovi uložený zákaz kontaktovať žalobcov (v konaní o zrušení neodkladného opatrenia v procesnej pozícii žalovaných, pozn.), približovať sa k nim a ich obydliu na vzdialenosť menšiu ako 100 m, vstupovať do ich obydliu a pracoviska žalobkyne a bola nariadená kontrola dodržiavania neodkladným opatrením nariadených povinností vo vzťahu k žalobkyni technickými prostriedkami – osobným identifikačným zariadením kontrolovanej osoby, zariadením na určenie polohy kontrolovanej osoby a zariadením varovania blízkosti chránenej osoby.

3. Okresný súd napadnutým uznesením návrh sťažovateľa zamietol s odôvodnením, že v danej veci stále existuje skutkový i právny dôvod na nariadenie neodkladného opatrenia, sťažovateľ súdu nijakým spôsobom nepreukázal, že by v danej veci odpadli dôvody, pre ktoré bolo neodkladné opatrenie nariadené. Okresný súd nevidel žiaden dôvod na zrušenie neodkladného opatrenia, ale, naopak, podľa jeho názoru je potrebné, aby neodkladné opatrenie existovalo aj s kontrolou technickými zariadeniami, pretože existencia kontroly je dôvodom, že sťažovateľ sa k žalovaným nepribližuje do bezprostrednej blízkosti, a teda že nedochádza k ich ohrozeniu a obťažovaniu sťažovateľom, pričom takouto kontrolou sú aj žalovaní informovaní o jeho blízkosti.

4. Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, ktoré bolo napadnutým uznesením krajského súdu odmietnuté podľa § 386 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné. Krajský súd v odôvodnení uviedol, že v zmysle § 355 ods. 2 CSP odvolanie možno podať len proti tomu uzneseniu, proti ktorému zákon pripúšťa možnosť podať odvolanie. Uznesenia súdu prvej inštancie, proti ktorým je odvolanie prípustné, sú taxatívne vymenované v § 357 CSP, v ktorom však nie je uvedené, že odvolanie je prípustné aj proti uzneseniu, ktorým bol zamietnutý návrh na zrušenie nariadeného neodkladného opatrenia. Na základe uvedeného konštatoval, že proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia nie je odvolanie prípustné. Poukázal aj na právny názor vyjadrený v judikáte Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 6/2023, podľa ktorého proti uzneseniu súdu prvej inštancie, ktorým bol návrh na zrušenie nariadeného neodkladného opatrenia zamietnutý, nie je odvolanie prípustné.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Proti napadnutým uzneseniam podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) Neexistuje žiaden relevantný dôvod na pokračovanie v obmedzeniach uložených sťažovateľovi neodkladným opatrením, ktoré trvajú 40 mesiacov, čo je v absolútnom rozpore s podstatou právnej úpravy a cieľom zákonných obmedzení. Sťažovateľ poukázal na to, že nie je žiadnym spôsobom obmedzený ani v trestnom konaní, ktoré sa proti nemu vedie, a tiež na to, že žalovaní nedodržiavajú povinnosti stanovené zákonom č. 78/2015 Z. z. o kontrole výkonu niektorých rozhodnutí technickými prostriedkami a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 78/2015 Z. z.“). Nedodržiavaním povinností zo strany žalovaných, na ktoré sťažovateľ poukazoval, sa okresný súd nezaoberal.

b) Pôvodne bolo konanie vedené pod sp. zn. 7C/56/2022 a následne nezákonne presunuté do senátu 20C, ktorý konal o neodkladnom opatrení, ale zároveň i o prvej žalobe sťažovateľa o navrátenie do pôvodného stavu a taktiež i v ďalšom civilnom konaní sťažovateľa, čím bolo podľa sťažovateľa porušené jeho právo na spravodlivý proces a právo na zákonného sudcu. Následne vec bola označená súdom ako „návrh na zrušenie neodkladného opatrenia“, čo malo vplyv i na odmietnutie odvolania proti napadnutému uzneseniu okresného súdu krajským súdom.

c) Okresný súd nevykonal žiadne návrhy sťažovateľa na vykonanie dokazovania ako vyžiadanie správy od mediačnej a probačnej úradníčky či pripojenie spisu okresného súdu sp. zn. 20C/18/2021, ktoré mali preukázať porušenie opatrení a povinností zo strany žalovanej. Napadnuté uznesenie okresného súdu je neodôvodnené, nepreskúmateľné, arbitrárne a šikanózne.

d) Sťažovateľ nemal možnosť vyjadriť sa k vyjadreniu žalovaných a k nimi predloženým dôkazom, pretože mu neboli doručené, a preto vyslovuje presvedčenie, že mu bolo znemožnené uplatňovať procesné práva, čo má za následok porušenie práva na spravodlivý proces.

e) Z § 337 ods. 2 CSP vyplýva, že konanie vo veci samej v zmysle zákonných ustanovení, ako aj poučenia súdom v uznesení o neodkladnom opatrení môže byť totožné s konaním o zrušení neodkladného opatrenia a v zmysle uvedeného bola podaná aj žaloba vo veci samej, ktorou sa sťažovateľ domáhal navrátenia do pôvodného stavu. Súd tak mal k tejto žalobe pristúpiť ako ku konaniu vo veci samej, nie ako ku konaniu o zrušení neodkladného opatrenia a vykonať riadne dokazovanie.

f) Ani postup krajského súdu nebol správny a zákonný, pretože podanie sťažovateľa i konanie o ňom nielen podľa označenia, ale i podľa jeho obsahu, ako aj poučenia v uznesení o neodkladnom opatrení mal považovať za konanie vo veci samej a týmto spôsobom pristúpiť i k uzneseniu okresného súdu ako rozhodnutiu vo veci samej a rozhodovať ako o rozsudku, teda rozhodnutie súdu prvej inštancie mal zrušiť ako nezákonné a vec vrátiť na nové prejednanie a rozhodnutie alebo sám vo veci rozhodnúť.

6. Z uvedených dôvodov sa sťažovateľ domnieva, že boli závažne porušené jeho práva vyplývajúce zo zákona č. 78/2015 Z. z., Civilného sporového poriadku a ústavy.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie označených práv napadnutým uznesením okresného súdu o zamietnutí návrhu sťažovateľa na zrušenie neodkladného opatrenia a napadnutým uznesením krajského súdu o odmietnutí odvolania sťažovateľa proti uzneseniu súdu prvej inštancie.

III.1. K napadnutému uzneseniu a postupu okresného súdu:

8. Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej jednou zo základných podmienok prijatia ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 124 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako podanej oneskorene [§ 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde].

9. Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti zistil, že napadnuté uznesenie okresného súdu nadobudlo právoplatnosť 29. decembra 2022. Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu nebolo prípustné odvolanie a ani sťažnosť, takže jeho právoplatnosť nastala doručením (§ 238 ods. 1 a 2 CSP). Sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť v elektronickej podobe bez autorizácie 4. decembra 2023 (14. decembra 2023 v zákonnej lehote dodatočne doručil ústavnú sťažnosť aj v listinnej podobe, pozn.). Z uvedeného je zrejmé, že ústavná sťažnosť sťažovateľa bola podaná zjavne po uplynutí zákonnej lehoty regulovanej v § 124 zákona o ústavnom súde. Vychádzajúc z uvedených skutočností, do úvahy by prichádzalo odmietnutie ústavnej sťažnosti v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej oneskoreného podania.

10. Ústavný súd však takto nepostupoval a výnimočne, prihliadajúc na nesprávne poučenie okresného súdu o možnosti podať proti napadnutému uzneseniu okresného súdu odvolanie,

v záujme poskytnutia materiálnej ochrany označených práv sťažovateľa pristúpil k preskúmaniu napadnutého uznesenia v kontexte uplatnených sťažnostných námietok.

11. Z hľadiska sťažovateľom uplatnenej argumentácie ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že posudzovanie podmienok na vydanie či zrušenie neodkladného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) pristupuje k preskúmaniu ústavných sťažností, v ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojich práv neodkladným opatrením zdržanlivo, vychádzajúc z právneho názoru, podľa ktorého zásadne nie je oprávnený zasahovať do rozhodnutí všeobecných súdov, ktorými nariaďujú či zrušujú neodkladné opatrenia, a to nielen preto, lebo nie je opravnou inštanciou v rámci sústavy všeobecných súdov, ale aj preto, lebo ide o také súdne rozhodnutia, ktorými sa do práv a povinností účastníkov konania (spravidla) nezasahuje konečným spôsobom. Ústavný súd meritórne posudzuje neodkladné opatrenia zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o vydaní neodkladného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie, resp. zrušenie pristupuje len za celkom výnimočných okolností, ako to bolo zaužívané judikatúrou v súvislosti s posudzovaním predbežných opatrení podľa Občianskeho súdneho poriadku. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o neodkladných opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (m. m. I. ÚS 19/2020, IV. ÚS 330/2020, II. ÚS 422/2022).

12. Bez ohľadu na uvedené ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že aj v konaní o návrhu na vydanie či zrušenie neodkladného opatrenia musia byť rešpektované minimálne požiadavky, ktoré tvoria podstatu základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie. Rozhodnutie o návrhu na vydanie či zrušenie neodkladného opatrenia musí mať predovšetkým (rovnako ako iné rozhodnutia) zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť primeraným spôsobom odôvodnené (IV. ÚS 332/2018, II. ÚS 427/2020, I. ÚS 9/2022).

13. Ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa z hľadiska právomocí daných mu ústavou, t. j. z pozície súdneho orgánu ochrany ústavnosti, pričom pochybenie majúce intenzitu porušenia označených práv v posudzovanej veci neidentifikoval.

14. Po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého uznesenia okresného súdu ústavný súd nezistil žiadny dôvod, pre ktorý by mohla vzniknúť pochybnosť o jeho ústavnej konformite. Okresný súd posúdil návrh sťažovateľa na zrušenie neodkladného opatrenia ako nedôvodný, keďže podľa jeho právneho názoru sťažovateľ nepreukázal, že by v danej veci odpadli dôvody, pre ktoré bolo nariadené. V tejto súvislosti poukázal na predložené dôkazy, ktoré preukazujú, že sťažovateľ má naďalej snahu dostať sa do blízkosti žalovanej a kontaktovať ju, a tiež na prebiehajúce trestné konanie vedené pre trestný čin nebezpečného vyhrážania, ktoré sa v čase rozhodovania okresného súdu nachádzalo v štádiu po podaní obžaloby proti sťažovateľovi s nariadeným termínom hlavného pojednávania. Okresný súd sa zaoberal aj jednotlivými argumentmi sťažovateľa, v ktorých videl dôvody na zrušenie neodkladného opatrenia, pričom k nim uviedol, že ani absolvovanie liečenia nie je zárukou toho, že sa správanie sťažovateľa nemôže v priebehu krátkeho času výrazne zhoršiť, a rovnako za dôvod na zrušenie neodkladného opatrenia nemožno považovať bez ďalšieho len tú skutočnosť, že žalovaná sa má často zdržiavať v zahraničí.

15. Okresným súdom prijaté závery v napadnutom uznesení vychádzajú podľa názoru ústavného súdu z logickej úvahy súladnej so zmyslom a s účelom neodkladného opatrenia, opierajúcej sa o racionálne, zrozumiteľné a primerané odôvodnenie. Argumentácia okresného súdu zodpovedá príslušným ustanoveniam Civilného sporového poriadku o predpokladoch (ne)zrušenia neodkladného opatrenia a jeho závery nemožno považovať za arbitrárne či svojvoľné, a tak z ústavného hľadiska za neospravedlňiteľné a neudržateľné, teda za také, ktoré by mali za následok porušenie práv sťažovateľa.

16. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, podľa ktorej v dôsledku nezákonného preradenia jeho návrhu do senátu 20C bolo porušené jeho právo na spravodlivý súdny proces a právo na zákonného sudcu, ústavný súd uvádza, že okresný súd v napadnutom uznesení uviedol, že podanie sťažovateľa bolo zapísané do registra 7C a po jeho posúdení podľa obsahu ako návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia a na základe pokynu predsedu súdu preradené do registra 20C v zmysle pravidla 14 rozvrhu práce. Ústavný súd poukazuje na znenie pravidla č. 14 rozvrhu práce pre okresný súd na rok 2022, v zmysle ktorého druhej vety: *„O návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia a o návrhu na zrušenie zabezpečovacieho opatrenia po právoplatnom skončení veci rozhodne ten sudca, ktorý ho vydal; v prípade, že takého niet, prideli sa vec náhodným výberom.“* Z uvedeného je zrejmé, že okresný súd postupoval pri preradení veci sťažovateľa do iného súdneho oddelenia v súlade s vopred známymi procesnými pravidlami stanovenými rozvrhom práce a o návrhu sťažovateľa rozhodol sudca, ktorý bol rozvrhom práce určený na konanie v tejto veci. V tomto postupe preto nemožno vidieť porušenie práva na spravodlivý súdny proces či práva na zákonného sudcu.

17. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa týkajúcej sa nemožnosti vyjadriť sa k vyjadreniu žalovaných a k nimi predloženým dôkazom z dôvodu, že mu neboli okresným súdom doručené, ústavný súd považuje za potrebné poukázať na § 339 CSP, ktorý zaručuje v prípadoch neodkladného opatrenia podľa § 334 a § 338 dotknutým subjektom právo vyjadriť sa k návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia. Z ustanovení Civilného sporového poriadku výslovne nevyplýva povinnosť súdu doručiť navrhovateľovi v konaní o zrušení neodkladného opatrenia vyjadrenie protistrany k jeho návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia. Nemožno sa stotožniť s námietkou sťažovateľa o nezákonnosti procesného postupu okresného súdu, pokiaľ v okolnostiach prerokúvanej veci nepristúpil k doručeniu vyjadrenia žalovaných na repliku sťažovateľovi, ak takýto procesný postup Civilný sporový poriadok nepredpokladá.

18. K námietke sťažovateľa, podľa ktorej mal okresný súd jeho podanie posúdiť ako žalobu a rozhodovať o nej v konaní o veci samej vrátane vykonania riadneho dokazovania, ústavný súd konštatuje, že postup okresného súdu, ktorý posúdil podanie sťažovateľa podľa jeho obsahu ako návrh na zrušenie neodkladného opatrenia a tak o ňom aj konal, je súladný so zákonnými ustanoveniami Civilného sporového poriadku upravujúcimi zrušenie neodkladného opatrenia. Z tohto dôvodu sa na toto konanie vzťahuje potreba vykonania dokazovania, ktoré svojím rozsahom zodpovedá povahe konania o nariadení či zrušení neodkladného opatrenia. Požiadavka sťažovateľa na vykonanie riadneho dokazovania zodpovedajúceho dokazovaniu v konaní vo veci samej je tak nedôvodná.

19. Zároveň ústavný súd podotýka, že sťažovateľovi nič nebráni v tom, aby podal nový návrh na zrušenie neodkladného opatrenia z dôvodu zmeny skutkových okolností veci, a preto ústavný

súd nevidí dôvod zasahovať do napadnutého rozhodnutia okresného súdu týkajúceho sa neodkladného opatrenia, najmä s poukazom na zásadu svojej zdržanlivosti a minimalizácie zásahov do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov.

20. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd dospel pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti k záveru, že medzi napadnutým uznesením okresného súdu a obsahom označených práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení, a preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K napadnutému uzneseniu krajského súdu:

21. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať ústavnou sťažnosťou len za predpokladu, že sa sťažovateľ nemôže a ani v budúcnosti nebude môcť domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom využitím takých právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 zákona o ústavnom súde (m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

22. Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti ústavný súd zistil, že sťažovateľ podal proti napadnutému uzneseniu krajského súdu dovolanie. Dopytom na okresnom súde ústavný súd zistil, že dovolanie sťažovateľa mu bolo v elektronickej podobe bez autorizácie doručené 4. decembra 2023 (doplnené v listinnej podobe 14. decembra 2023).

23. Podané dovolanie sťažovateľ oprel o dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pričom dovolanie sa argumentačne zhoduje s podanou ústavnou sťažnosťou, keďže ťažiskový argument vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu je formulovaný tak, že podanie sťažovateľa i konanie o ňom mal krajský súd posudzovať nielen podľa označenia, ale i podľa jeho obsahu, ako aj poučenia v uznesení o neodkladnom opatrení ako konanie vo veci samej a týmto spôsobom pristúpiť i k uzneseniu okresného súdu ako k rozhodnutiu vo veci samej a rozhodovať o ňom ako o rozsudku, teda rozhodnutie súdu prvej inštancie mal zrušiť ako nezákonné a vec vrátiť na nové prejednanie a rozhodnutie alebo sám vo veci rozhodnúť.

24. Súbežné podanie dovolania a ústavnej sťažnosti nie je žiaducim javom už len z toho dôvodu, že rovnaké rozhodnutie má byť v rovnakom čase preskúmané dvoma rozdielnymi orgánmi, čo by mohlo v konečnom dôsledku viesť k odlišným rozhodnutiam o tej istej otázke, čo nie je v súlade s princípom právnej istoty (porov. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Zvolský, Zvolská proti Českej republike z 12. 11. 2002, č. sťažnosti 46129/99, bod 53). Uvedený postup

navyše koliduje aj s princípom subsidiarity, na ktorom je založená právomoc ústavného súdu v konaní o sťažnostiach, ktorými fyzické osoby alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv a slobôd. Táto právomoc je daná, len pokiaľ im ochranu neposkytujú iné súdne orgány Slovenskej republiky prostredníctvom účinného a dostupného právneho prostriedku ochrany (čl. 127 ods. 1 ústavy).

25. Do výlučnej právomoci najvyššieho súdu patrí posúdenie, či napadnutým uznesením krajského súdu bol naplnený dôvod prípustnosti (a tým zároveň dôvodnosti) dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Konformnosť rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní so základnými právami a slobodami je následne eventuálne preskúmateľná ústavným súdom. Pre prípadné námietky sťažovateľa, ktoré nemohli byť uplatnené ako dovolací dôvod proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, platí pre plynutie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti § 124 posledná veta zákona o ústavnom súde.

26. Vzhľadom na to, že je úlohou nielen ústavného súdu, ale primárne všeobecných súdov poskytovať ochranu základným právam, ústavný súd v duchu zásady sebaobmedzenia s ohľadom na princíp subsidiarity odmietol podanú ústavnú sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

27. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. apríla 2024

Peter Molnár
predseda senátu